

MEGAN ⁱ l'Alcaldessa

*Un guia espiritual, una tigressa fantasma i una
mare espantosa!*

volum setè
OWEN JONES

Taula de continguts

Megan i l'Alcaldeessa

Copyright

Informació de contacte

Altres novel·les de la mateixa sèrie

Dedicatòria

Agraiments

1. MEGAN I L'ALCADESSA

2. EL BALL DE LA FI DEL MANDAT

3. LES ELECCIONS MUNICIPALS

4. L'AMISTAD FLOREIX

5. WACINHINSHA

Glossari

Section 13

Megan i l'Alcaldessa

*Un guia espiritual, una tigressa fantasma i
una mare espantosa!*

per

Owen Jones

Traduït del Francès per

Josep Mª Solé

1. MEGAN I L'ALCADESSA

L'article de Sam Jones al diari local, "The Herald", sobre com Megan havia trobat el gat de l'alcaldeessa havia generat molt interès a la comunitat local, tot i que Megan no ho va informar a l'escola fins el divendres següent a la seva publicació el dijous a la tarda.

Sam havia informat honestament del que havia dit la Megan, així que no tenia cap problema amb això, però estava contenta que passés al final de la setmana, així que va tenir tot el cap de setmana per fer front a la seva nova forma peculiar de gloria, encara que ningú ha dit coses dolentes sobre ella ni sobre l'article fins ara.

Els seus amics propers no van explicar tota la història de la situació perquè feia sis o set anys que parlava amb la majoria d'ells sobre les seves creences i poders sobrenaturals. Alguns d'ells fins i tot havien dit que també eren capaços d'això, encara que cap d'ells havia demostrat cap d'aquestes habilitats a la Megan, però això no li importava gaire.

Fins i tot s'havia adonat als tretze anys que algunes persones no havien de destacar entre les files i que altres havien pogut albirar una espurna, però potser se'ls havia impedit anar més enllà, tal com la seva Mare i la seva àvia havien intentat evitar que la Megan desenvolupés les seves habilitats.

No va culpar a les seves amigues per això, però va sentir pena per elles, tot i que Vacinhinsha li va dir que tot es tractava de Karma i, per tant, no tenia sentit lamentar-ho.

Cap dels professors havia esmentat l'article, ni la seva mare, no ho havia comentat quan ella tornava a casa de l'escola, tot i que veia que l'havia llegit perquè el diari era sobre la taula, obert a la pàgina de l'article.

Ella es va alegrar que el destí li hagués agafat de la mà i li va fer saber que era una persona psíquica, no s'avergonyia, sinó al contrari.

La cara de la seva Mare semblava haver escapat del món, però ella estava lluitant contra els dimonis interiors de la seva pròpia creació, o potser la creació de la seva pròpia mare, però clarament no havia estat prou forta per resistir-se.

Megan ho havia fet i encara ho feia. Fins i tot als tretze anys, sabia el que creia i sabia que ningú entre els seus amics, professors o família pensava el mateix. Va començar a adonar-se que potser no seria una bona idea dir-li a tothom de seguida en què creia, però, d'altra banda, tampoc se n'averkonyia.

El seu gran problema era que no tenia amics a aquesta Terra amb els quals pogués parlar de les seves creences, tot i que els seus amics difunts van fer una feina admirable per fer-ho.

No tenia por de la gent que es pogués burlar d'ella, ja que ho havia viscut tota la vida amb la seva Mare i la seva àvia. La Megan estava molt contenta que el seu Pare conegués els seus poders, perquè almenys semblava tenir un interès positiu en ells, igual que l'alcaldeessa en aquest cas.

De fet, al país dels cossos de carn i ossos, la Madame Williams era la seva aliada més propera, i la Megan tenia ganes de conèixer-la millor. Després de conèixer-la, ja no tenia por del paper imponent de l'alcaldeessa a la vida, perquè s'havia mostrat una dona molt amable i gentil. Era com l'àvia que mai va tenir.

Els pares del seu Pare van ser molt amables amb ella, però ella poques vegades els veia, ja que vivien lluny a l'oest del país de Gal·les, prop de Saint-David. A més, no tenia ni idea de les seves creences. Megan va poder veure en l'Aura del seu Pare que estava obert a les suggestions de l'Esperit i potser encara més; de fet, es va preguntar si ho havia heretat dels seus pares.

La va defensar des del moment que va arribar a l'alcaldeessa, després a la ciutat i potser fins i tot al món.

El seu Pare havia llegit l'article a la taula esperant de prendre's un te mentre la Megan s'asseia davant d'ell, però la Suzanne encara era a la cuina.

“Aquesta és una història fascinant, Megan, en podem parlar més tard? Què tal si anem a fer jardineria quan acabem el te?”

“Crec que és una bona idea, Pare, està molt bé, fa anys que no t'ajudo al jardí, oi?”

Quan van acabar de prendre el te, la Megan va ajudar a la seva Mare a netejar la taula i arreglar-la, mentre el seu Pare es va canviar la roba d'oficina pel seu material de jardineria. Quan va tornar a baixar va dir:

“Crec que faré una hora de jardineria, Suz. Ara que la primavera és realment aquí, hi ha algunes coses a fer per començar bé el jardí. Em pots donar un cop de mà, Megan, quan hakis acabat d'ajudar la teva mare?”

“És clar, Pare, si la Mare ja no em necessita.”

“No, només vull descansar una mica i veure la televisió. Endavant”.

La Megan i el seu Pare van al cobert del jardí per treure's les sabates i posar-se les botes Wellington.

“Has llegit l'article, Megan?”

“Sí, pare”.

“Què et sembla?”

“Res especial, és la veritat. Això és el que li vaig dir a Sam, la periodista, així que tot és exacte”.

“Ja veig. Te'n ha parlat la teva Mare o algú altre?”

“No, pare, però només s'ha publicat aquesta tarda, així que ningú de l'escola encara no l'havia llegit, que jo sàpiga. Però ara no ho sé. Potser tinc uns quants missatges, però no n'espero molts. Totes les meves amigues saben com sóc des de fa anys.”

“Sí, suposo que sí, però has pensat mai en les conseqüències de dir a tothom de què ets capaç?”

“No, pare, no puc dir que hi hagi pensat molt. Feia anys que sabia que la Mare no estava contenta amb tot això, i suposo que vaig continuar amb això, però vaig deixar de dir-li el que estava fent.”

“Sí, però ara que ets una mica més gran, no tens por que la gent es burli de tu o pensin que ets... eh... estranya?”

“No, pare. Jo puc ser, o semblar, diferent de la majoria de la gent, però això és només perquè en parlo. Molta gent pot fer el que puc fer, i tothom és capaç d'això. Molta gent també pot fer més.

Gran part d'això és només pràctica i es basa en confiar que la gent no es burlarà de tu.”

“Dius que molta gent pot fer el que tu pots fer, però quants en coneixes? Dóna'm alguns noms”.

“Uh... Bé... ningú que coneguis, Pare”.

“Les teves amigues a l'escola?”

Algunes han dit que poden, però no n'estic segura. Ja no en parlen. »

“Llavors, qui? No, eh... gent morta, eh?”

“Sí, gent morta, però 'mort' és una d'aquelles paraules que significa coses diferents per a diferents persones, no? No és una paraula molt útil tret que la defineixis cada vegada que la fas servir.

És com “massa” a “no mengis massa caramel”. Quant? Tres, quatre, vint? Per a mi, la paraula “mort” significa “sense cos sòlid”, però l'esperit encara és viu. No sé què significa “mort” per a tu o la Mare, però malgrat el que ella diu, crec que la Mare creu el mateix que jo.

Què et sembla, Pare?”

“No estic del tot segur, Megan, per ser perfectament honest amb tu, però potser també penso com tu. Com saps, els meus pares eren propietaris d'una granja. Es trobava a quilòmetres de qualsevol lloc, i encara que es van criar catòlics, no són com els altres catòlics. Es van convertir en protestants.

Molta gent del camp no són típics en aquest sentit. La gent del camp tendeix a tenir més... bé... creences tradicionals, diguem-ne. També solen ser més supersticiosos. Suposo que sovint vaig sentir als meus pares parlar de coses com les que tu pensaves quan jo era petit, però crec que vaig créixer sense pensar-hi gaire.”

“Potser és la influència de la Mare. També va intentar silenciar-me durant deu anys... la seva Mare també ho va intentar.”

“Potser tens raó en això, Megan, a la teva Mare no li agrada parlar d'aquest tipus de coses, oi? Però digues-me, què vols dir que va intentar callar-te?”

“Només sabia que no li agradava parlar-ne. Ella em va dir que no fos estúpida i tot aquest tipus de coses...” va respondre la Megan amb una mitja mentida.

“Sí, entenc el que vols dir, però no cal que siguis massa dura amb ella, Megan, la seva Mare li va donar una educació catòlica molt estricta, però el seu Pare era un home encantador i tranquil. No crec que es va criar catòlic, però va haver d'adoptar-la abans que la teva àvia fos autoritzada a casar-se amb ell. Així va ser en la seva època.

Ells, o més ben dit ella, la Mare de la teva mare, va intentar fer-me adoptar la religió catòlica, però em vaig negar categòricament. No és realment important aquests dies.

Així que no et facis una imatge massa dura d'ella, Megan, només té por, senzillament. »

“No et preocupis, Pare, no tinc cap imatge dura d'ella. He viscut amb ella tota la vida, i sé molt bé què en pensa, des de fa vuit o deu anys. No tinc cap problema amb les creences de la Mare i mai no en vaig tenir cap, tot i que he de reconèixer que al principi va ser molt més difícil, perquè no entenia per què es va comportar així.

Vaig pensar que tothom era com jo i, per tant, em va semblar estrany que intentés silenciar-me. Llavors, fa uns anys, vaig sentir la seva por i vaig començar a sentir pena per ella.”

“Tot està bé, Megan, estic orgullós de tu, però tinc una pregunta per a tu, per què mai no vas venir a mi i em vas dir què et passava?”

“Crec que ho vaig provar una o dues vegades, Pare, però no tan sovint com ho vaig intentar amb la Mare. No sé per què...” La Megan va pensar uns segons abans de dir: “No, no sé per què.

Suposo que passo molt més temps amb la Mare, i vaig pensar que si a ella no li interessava, a tu tampoc.

No era la veritat, però esperava que fos prou convincent per al seu pare. La veritat era que tenia por que si ho hagués explicat al seu pare, hauria esclatat tota la veritat sobre el carboner i els noms poc elegants amb què la tractava la seva mare, però sobretot tenia por que això conduís a discussions i potser fins i tot a un divorci. No volia tenir pares separats, perquè la seva Mare n'hauria aconseguit la custòdia i si hi havia una cosa que no volia, era viure sola amb la seva mare. Déu només sabia el què hauria passat, però sens dubte molt pitjor que el que havia d'afrontar per escapar de les males accions de la seva mare.

“Llavors, quins són els teus plans ara, Megan?”

“No en tinc, Pare, però espero que anem al ball de final de mandat de l'alcaldeessa el dissabte al vespre, això és tot el que és important per a mi ara mateix. Suposo que enviaré l'article per correu als meus amics i també el posaré al meu blog, si no t'importa, pare.”

“No m'importa gens, Megan, però només et diré que no li diria a la teva Mare si jo fos tu. Ella podria sentir que estàs afegint una altra capa.”

“No, no tenia intenció de dir-li-ho.”

“D'acord, anem a casa ara. Aquesta petita xerrada ha estat molt útil. Hauríem de fer-ho més sovint, i si ho haguéssim fet, potser tota aquesta situació no hauria passat mai, i això és culpa meva, no la teva. Jo et demano disculpes per tot això, Megan, la meva única excusa és que un dia eres una nena, i l'endemà ja no ho eres, sinó que t'havies convertit en una senyoreta, Ara m'adono que no he prestat prou atenció. No tornarà a passar, t'ho prometo.”

“No et preocupis, Pare. No em queixo, però va ser molt agradable parlar-te així.”

“I no et preocupis, Ventafocs, tu aniràs al ball dissabte a la nit. Entre tu i jo, la teva Mare no s'ho perdria per tots els diners del món... i jo tampoc, per això”.

Era gairebé fosc quan van arribar a casa. La Suzanne estava, o feia veure que estava, adormida al sofà davant del televisor, així que en Robert es va asseure en una de les butaques i la Megan va pujar a la seva habitació amb el pretext de fer els deures, però el motiu real era que es moria de ganes d'enviar l'article del diari a Rod i a les seves companyes de classe.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>